

MỘT LẦN HẠ CÁNH MÂY MẮN

- Nguyễn Thanh Huyền -

Trên một chiếc máy bay lớn trong số hành khách có rất nhiều phụ nữ và nam giới người Việt Nam. Có người bay về nhà sau một chuyến đi công tác, có người bay về thăm gia đình sau nhiều năm sống ở nước ngoài. Họ về nhà vì nhiều lý do khác nhau, nhưng tất cả đều có chung một tâm trạng: hồi hộp! Người hồi hộp nhiều, người hồi hộp ít. Giữa những người đó có hai phụ nữ Việt Nam là chị Hà, một người xin tỵ nạn tình nguyện về nước có khuôn mặt vui vẻ, tràn trề hy vọng và người phụ nữ đi cùng trợ giúp chị. Cả hai hồi hộp đến nỗi họ hầu như quên đi thời gian của chuyến bay dài khủng khiếp này. Chị Hà xa nhà từ gần 7 năm nay và trong 7 năm đó đã có rất nhiều thay đổi: Con cái chị không còn nhỏ nữa, thậm chí đã học gần xong phổ thông. Chồng chị chắc chắn không còn trẻ trung như dạo chị chia tay lên đường nữa. Còn bà mẹ chồng thì sao? Bà trông dạo này thế nào, có khỏe không? Vô vàn câu hỏi về bà mẹ chồng hiện ra trong đầu chị Hà. Nhưng cô em gái toàn kể những điều tốt đẹp và điều đó làm chị yên tâm. Người phụ nữ trợ giúp đi cùng chị Hà cũng rất hồi hộp, nhưng vì một lý do khác: chị đã giúp chị Hà trong chuyến hồi hương này rất nhiều và tự hỏi, liệu quyết định đó đối với chị Hà có đúng không hay ngược lại? Người phụ nữ trợ giúp loay hoay với nhiều câu hỏi.

Cách đây một năm Ngôi nhà chung của phụ nữ giành cho những phụ nữ bị ngược đãi tiếp nhận một phụ nữ Việt Nam. Chị bị trầm cảm nặng nề, thể chất và tinh thần rất yếu. Ban đầu đội trợ giúp của Ngôi nhà chung gặp khó khăn to lớn với chị và phải tăng cường thêm một đồng nghiệp từ Việt Nam. Từ khi đồng nghiệp này đến, tình hình đã thay đổi hoàn toàn. Người phụ nữ Việt Nam cởi mở những bí mật riêng tư của mình và dần dần người ta có thể biết được đường đời của chị: Chị tên là Hà, có chồng và hai con ở Việt Nam. Như nhiều phụ nữ Việt Nam khác, chị Hà sống với gia đình chồng, 3 thế hệ dưới một mái nhà. Mẹ chồng chị rất hay ghen, keo kiệt và ác cảm với chị. Chị Hà sống bị phụ thuộc, không có quyền trong gia đình và đặc biệt bất hạnh trong quan hệ với bà mẹ chồng. Chị tìm cách thoát khỏi tình trạng này và đã đi xuất khẩu lao động ở Nga, sau đó xin tỵ nạn ở Đức. Chị muốn làm việc và kiếm tiền ở nước ngoài để sau này xây dựng một túp lều riêng cho gia đình mình.

Tại Đức chị đến một giáo phái và giáo phái này đã biến chị thành một người khác: Chị đã từ bỏ Đạo Phật và luôn tìm kiếm thánh thần của mình, cho đến khi bị sa vào trầm cảm nặng nề. Chị thường tìm cách đi vào rừng hoặc xuống nước để tìm kiếm ở đó một thế giới lý tưởng. Rất may là chị đã luôn được cứu kịp thời. Chị hiểu tiếng Đức rất ít và từ chối mọi sự giúp đỡ. Chị Hà đã được các nữ nhân viên xã hội trợ giúp rất tích cực. Trong Ngôi nhà chung của phụ nữ vụ việc của chị đã được đội trợ giúp bàn bạc thường xuyên để tìm ra giải pháp tốt nhất. Chị Hà đã được đưa đến nhiều bác sĩ và gửi đi điều trị nhiều lần. Chị nhận được từ các bác sĩ rất nhiều thuốc men, hết loại này đến loại khác. Trong các đợt điều trị toàn xảy ra những hiểu lầm, vì chị không hiểu tiếng Đức. Các nhân viên xã hội đã cố tìm một điều trị viên biết tiếng Việt, nhưng không tìm được ai. Họ không thể để cho chị Hà dùng nhiều thuốc men như vậy và thể trạng vẫn không tốt hơn.

Sau nhiều lần trao đổi kỹ càng chị Hà đã kể với người phụ nữ Việt Nam trợ giúp về bố mẹ và anh chị em chị ở Việt Nam. Đột nhiên chị nhớ lại một số điện thoại mà chị đã thường xuyên gọi trước khi bị bệnh. Đó là số điện thoại của cô em gái chị. Từ đó đã thường xuyên liên lạc được giữa Việt Nam và Đức. Gia đình ở Việt Nam đề nghị giúp đỡ đưa chị Hà về nhà. Các nhân viên xã hội đã rất khó quyết định. Chị Hà đã tìm cách sang Đức và nếu giờ đây họ đưa chị Hà trở về nhà thì liệu đó có phải là một giải pháp đúng đắn không? Tình hình gia đình ở Việt Nam thay đổi như thế nào? Quan hệ với bà mẹ chồng hiện nay thế nào? Đội trợ giúp xem xét kỹ lưỡng những khả năng và hạn chế của chị Hà: một đợt điều trị y tế tiếp ở Đức

hay nên đưa chị trở về trong vòng tay gia đình ở Việt Nam? Người phụ nữ Việt Nam trợ giúp chị Hà đã trò chuyện với chị rất nhiều về việc đó và đã giải thích về những cái được và cái mất. Trước sau chị Hà vẫn muốn trở về nhà. Các nhân viên xã hội đã cân nhắc giữa những cơ hội với rủi ro, nhưng phía gia đình chị Hà ở Việt Nam vẫn có trọng lượng lớn hơn.

Sau vài tháng chuẩn bị, vé máy bay đã được đặt và người phụ nữ trợ giúp và chị Hà đã bay về Việt Nam ...

Hơn một năm sau đội trợ giúp của Ngôi nhà chung của phụ nữ nhận được một lá thư từ Việt Nam. Con trai chị Hà viết: „...gia đình cháu sống ổn, bây giờ mẹ cháu là cô giáo một trường tiểu học. Gia đình cháu đã xây một ngôi nhà nhỏ trên mảnh đất của ông bà ngoại cháu...”

Potsdam, Mai 2017